

Când frunzele verzi au devenit aurii și-au început să cadă,
O veveriță pe nume Scout a plecat în căutare de pradă.
Cu bucurie-n suflet aerul l-a adulmecat,
Iarna se-apropia! Trebuia să fie gata, neapărat.

Dimineața era proaspătă, aerul calm, liniștit,
Vânătoarea de nuci, un răsfăț nemaipomenit
Scout era cea mai bună și mai iute, neîntrecută,
La găsit nuci era clar cea mai pricepută.

Căuta prin locuri
unde nimeni n-ar privi,
Prin fiecare crăpătură mică,
prin orice colț strâmt ar fi.

Apoi nucile le-a lustruit,
și cu grijă le-a depozitat,
Gata sunt de ronțait
într-o zi geroasă, cu frig cumplit.

Curând cămara-i s-a umplut de nuci fel de fel,
Iar gându-i zbura la rețete gustoase, toate mai . . . altfel.
Să fi fost destule oare? Scout nu era sigură defel . . .

— Mai alerg pe undeva,
să mai aduc câteva.

